

РЕШЕНИЕ

№ 1094

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12551** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. М. Х., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УПВР-362/9.12.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно. Административният орган не е разгледал изложените факти относно основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Евентуалното му завръщане в А. ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му. Не са обсъдени никакви източници на информация, освен обсъдената справка. Причината за исканата закрила е несигурната обстановка в А. и заплахата за живота и сигурността му.

Ответникът интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли да се отхвърли жалбата.

Представителят на СГП моли да се потвърди решението.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 23.11.2020 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на хуманитарен статут, като е посочена обстановката в А.. Жалбоподателят е роден на 3.1.2005 г. в А., гражданин е на А., пащун, мюсюлманин сунит, неженен. Личните

данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Проведена е коствна експертиза, от която е установено, че действителната възраст на жалбоподателя е над 18 г., като е извършена корекция на годината на раждане на 2002 г.

Видно от протокол за проведено интервю от 7.12.2020 г. жалбоподателят е посочил, че е пристигнал в България 30 дни преди интервюто. Посочил е, че никога не е бил арестуван или осъждан, както и че не е имал лични проблеми в държавата си на произход; не твърди да е бил политически ангажиран или за проблеми във връзка с неговата етническа или религиозна принадлежност; не е бил обект на заплаха или насилие.

С оспореното в настоящото производство решение № ВР-16/2.11.2020 г., издадено от интервюиращ орган при ДАБ, процесната молба е приета за явно неоснователна. Административният орган е изложил мотиви, че спрямо жалбоподателя конкретно не е оказвано насилие по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Направен извод, че желанието е било установяване в държава с по-висок стандарт на живот. От представената справка относно ситуацията в А. е направен извод, че положението се е значително подобрило; насилието в страната не е повсеместно; атаките на талибаните са спорадични.

От представена в настоящото съдебно производство актуална справка относно Ислямска Република А. с вх. № МД-44/22.1.2021 г., се установява, че въоръжени бунтовнически групи продължават да извършват сериозни атаки срещу цивилни, като някои области на А. се намират извън правителствения контрол и там талибаните създават свои системи за правосъдие и сигурност. Цивилните са обект на атаки в страната, като правителството е обвинило талибаните в отвличането на десетки цивилни. На 29 февруари 2020 г. в Доха, САЩ и талибаните подписват Споразумение за установяване на мир. Сочи се, че „миналата седмица“ /като справката е от 22.1.2021 г./ е постигнат малък напредък като правителството на Талибан и А. са се договорили за някои процедурни условия за предстоящите мирни преговори. Някои области на А. се намират извън правителствения контрол, като сблъсъците се задилили в провинциите Х., Г., У. и К.; в началото на януари 2021 г. – най-интензивно във Ф., К., Х. и Н.. Същевременно обаче се сочи, че обстановката в някои области, като напр. К. е възможно вътрешно разселване за един възрастен мъж.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

Предвид така установеното, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна. Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Видно от интервюто, жалбоподателят е посочил, че в страната си по произход лично той не е имал проблеми с някого, а е напуснал защото там не е имало сигурност и спокойствие. С други думи, жалбоподателят не сочи конкретни факти, въз основа на които да се приеме, че е бил принуден да напусне; не сочи конкретно в какво се изразява тази несигурност именно по отношение на него; изложените твърдения са твърде общи и неконкретизирани. Твърденията на оспорващия пред съответното

длъжностно лице в ДАБ не съдържат данни за осъществено спрямо него конкретно преследване от страна на официалните власти в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Изложените твърдения са общи и не са конкретизирани по време място и други белези.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не може да се направи извод, че жалбоподателят търси закрила именно поради осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ - поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

На следващо място, не се сочи и не се установява да има преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, което да стои в причинна връзка с напускането на страната по произход.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Видно от цитираните по-горе справки, не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в А., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, въпреки наличието на спорадични бомбени атентати и инциденти, обстановката не достига до границите на въоръжен конфликт, по смисъла заложен в Международното право и правото на Европейския съюз. Същевременно, видно от новата справка, е налице тенденция за подобрене на обстановката в А.. Налице е възможност за вътрешно разселване.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните, респ. - икономическите мотиви на жалбоподателя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган. Налице са предпоставките на чл. 13, ал. 1, т. 1 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е явно неоснователна.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите от личната му история и въпроса относно сигурността в А.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Волен от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. М. Х., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № УПВР-362/9.12.2020 г. на Интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: